

58
Вятърът заграшаваше гласът му.

— Кой е там?

Той нагази в снега, повика кучето си, ала то не се отзова, а продължи неспокойно да се обажда. Тогава дърварят слезе надолу по затрипата пътека, като се мъчеше да долови нещо в гъстата виелица. На мястото където обикаляше кучето, се чернееше нещо.

— Хей! Момчета! — извика той на синовете си.

Момците се притекоха, помогнаха му да разрови снега. Там лежах без сваят една жена и четири малки деца. Дигнаха ги на ръце, отнесоха ги в колибата.

— Майко, хвърли повече дърва в огнището... — каза мъжът — виж, какви гости ти носим. На къде ли са се запътили тия пътници в такова време?

Когато дърварката свали наметката от лицето на непознатата, за миг ѝ се стори, че сърцето ѝ спира да бие. Изпули очи.

Пред нея лежеше лангграфинята. Господарката на тая страна. Майката на законния наследник, който тихостенеше в смъртния си сън, със замръзнали ръце и крака.

Едрите мъже стояха поразени край прага, без да смеят да си поемат дъх.

— Господи — простена жената — как могат хората да бъдат тъй зли и неблагодарни. Да изгонят нашата владетелка, нашата светица. Господи, накажи Хайнрих Распе! Мъртва е вече нашата закрилница!

И тя падна на колене, като избухна в несдържан плач.

Елисавета отвори полека очи и спря ясните си тъжни зеници върз нея.

Малкият град Перуджия бе изненадан от неочакваното пристигане на толкова знатни чуждоземни гости. Най-напред дойде с голяма свита бив-